

“

Wat zou je doen
 Als er nooit meer een morgen zou zijn
 En de zon viel in slaap met de maan
 Heb je enig idee wat het met je zou doen
 Als je nog maar een dag zou bestaan.

”

War Child: dit gaan we doén!

Opdat er **altijd** een
 morgen zal **zijn**

ENTER
 ACTIE

Wacht even met lezen, en ga eerst op You Tube op zoek naar Marco Borsato en Ali B. die Wat zou je doen zingen voor War Child. Het is 2005, de Kuip kolkt en de prachtige songtekst – zie flarden elders op deze pagina's – reppen van brandhaarden in de Balkan, Eritrea, Georgië en Pakistan. Die gebieden staan gelukkig niet meer op de lijst van War Child, maar zijn jammer genoeg vervangen door tal van andere landen waar kinderen op dit moment nog steeds geen kind kunnen zijn door geweld, misbruik en verwaarlozing. Wij gaan een steentje bijdragen. Een steen beter gezegd, want de lat ligt ambitieus hoog: een ton aan donaties binnenhalen is het streefbedrag. Bart Hoogendoorn legt vervolgens tien procent bij uit eigen zak!

“

Wat zou je doen
 Voor sommige kinderen zal er nooit meer een morgen zijn
 Hoe zou je het vinden als je dagen vol zorgen zijn?
 Je bent zo jong en klein, het doet enorm pijn
 Het hartje van een kind is zo breekbaar als porselein
 Dus neem nou de tijd om dit even te horen
 Want als wij niks doen, dan is hun leven verloren.

”

Yvonne Antonovic (Software Sales en YEN) was een jaar terug degene die de bal aan het rollen bracht, toen zij regelde dat een gedeelte van de omzet van de gekleurde bekertjes in de koffiecorder via Cupbliss naar War Child zou gaan. Bart Hogendoorn omarmde het idee en legde contact op directieniveau; Yvonne ging aan de slag vanuit de basis. “Binnen het bestuur van YEN ben ik verantwoordelijk voor Social Innovation. Als eerste heb ik een aantal collega’s benaderd waarvan ik wist dat ze al eerder ‘iets’ met goede doelen hadden gedaan binnen HP. Zij waren meteen accountable en enthousiast om in het HPE War Child-coreteam te stappen: Adriane Velthuisen, Dave Smissaert, Quirine Smits van Oyen, Stephan Levering en Lisa Aarsman. En in Nina Marx vonden we aan de kant van War Child een al even gedreven contactpersoon.”

Kind niet thuis in oorlog

War Child ontstond in 1993. Als vredesactivist voor de European Ac-

tion Council for Peace in the Balkan, kwam oprichtster Willemijn Verloop in een verwoest Bosnië in contact met muziekprofessor Nigel Osborne. Hij organiseerde in een schuilkerder muziekworkshops voor oorlogskinderen. Willemijn raakte geïnspireerd door de blijdschap en ontlasting die muziek bij de kinderen losmaakte. Ze begon het idee, om oorlogskinderen met muziek te helpen, verder uit te werken en organiseerde samen met Osborne workshops in Mostar. In 1995 besloot Verloop in Nederland Stichting War Child op te zetten om de activiteiten verder uit te kunnen breiden. Nina Marx: “Naast muziek zijn we ons er vanaf toen ook voor gaan inzetten dat oorlogskinderen via creatieve, psycho-sociale hulpprogramma’s kunnen leren lezen, schrijven, rekenen of een vak leren. En proberen we een veilige omgeving te creëren waar ze weer tot zichzelf kunnen komen en een stabiele en vooral vreedzame toekomst kunnen opbouwen. Wat ook veranderde, is dat de programma’s zich steeds meer zijn gaan richten op de sociale

War Child Nu

In 2014 deden 246.675 kinderen actief mee met de programma’s van War Child. Omdat het doel is hulp te bieden daar waar het nodig is, zijn ca. 300 vaste werknemers medewerkers dagelijks ter plekke ‘in het veld’ in touw voor de kinderen. De meeste van hen komen uit het land zelf; slechts 10% is expat. Daarnaast ondersteunt War Child 75 lokale partnerorganisaties, financieel en met expertise. Op het hoofdkantoor in Amsterdam werken ongeveer 80 vaste medewerkers, aangevuld met een kleine 100 vrijwilligers. De organisatie kent een uniek lage-kostenbeleid. Veel overhead, zoals ict, telefoons en kantoorinrichting is gesponsord. De salarissen van de directie en medewerkers liggen ruim onder de richtlijnen van de Vereniging voor Fondsenwervende Instellingen (VFI), waardoor er zoveel mogelijk gedoneerd geld vrij komt voor de echte hulpverlening. De inbreng van HPE in dit verhaal? Nina Marx: “We hebben begin 2013 met een flinke korting 65 nieuwe laptops aangeschaft en daarna via jullie resellers nog wat kleinere aantallen laptops afgenomen. Op dit moment bekijken we of we ook voor toekomstige vervanging en uitbreiding weer een mooie deal met jullie kunnen sluiten. Met andere woorden: ook ik werk iedere dag met plezier met HPE.” Naast Nederland zijn er (onafhankelijke) War Child-organisaties in Canada en het Verenigd Koninkrijk.

“

Wat zou je doen
 Iedereen heeft recht op een eerlijk leven
 En ze kunnen nog zo veel op deze wereld beleven
 Kom we geven ze een kans en bieden ze hulp
 Hou je koppie omhoog en kruip niet in je schulp
 Steek de handen in elkaar, want dan staan we sterk
 Nee, we kijken niet toe, we gaan aan het werk.

”

War Child Concreet

War Child doorbreekt de vicieuze cirkel van geweld en agressie met een effectieve mix van psycho-sociale hulp, scholing en bescherming. Hoe dat er in de praktijk concreet uit ziet, in Syrië en Libanon bijvoorbeeld, daar waar de HPE-donaties naartoe gaan? Door Syrische kinderen te laten tekenen over hun dromen, angsten en de dagelijkse realiteit. War Child verzamelde deze tekeningen in het boekje 'Coloring my future: drawings from children in Syria' en ging er succesvol de boer mee op om internationaal aandacht te vragen voor hun situatie. Door het opzetten van zogenaamde safe spaces in Noord Libanon, dicht bij de Syrische grens. Daar kunnen gevluchte kinderen met elkaar spelen en sporten en leren ze in workshops hun ervaringen te verwerken en emoties een plaats te geven. Maar ook door het geven van bijscholing, zodat deze kinderen hun schoolachterstand kunnen inhalen en niet geïsoleerd raken van vriendjes en vriendinnetjes elders. Want eens moeten ze toch weer terug kunnen naar hun eigen school, in hun eigen dorp of stad?

omgeving van de kinderen; denk aan ouders, leerkrachten, gemeenschapsleiders en overheden. Bovendien hebben de kinderen zelf meer invloed gekregen op de samenstelling van de programma's. Hun stem wordt zo nog beter gehoord, ook door politici en andere beleidsmakers."

Inmiddels bestaat War Child twintig jaar en gaat het de organisatie goed (zie kaders). Maar zelden is het gevoel zo dubbel geweest zegt Nina. "Want we zijn dan wel jarig en trots op wat we allemaal bereikt hebben, maar er is geen reden voor feest. Oorlog vernietigt immers nog dagelijks de levens van miljoenen kinderen", zegt ze, de lijst opsommend waar War Child op dit moment nog actief is: Afghanistan. Bezet Palestijns Gebied. Burundi. Colombia. Congo. Irak. Libanon. Oeganda. Soedan. Sri Lanka. Zuid Soedan. "Een kind hoort niet thuis in oorlog. Nooit. Toch zijn miljoenen kinderen slachtoffer van oorlogsgeweld, misbruik en verwaarlozing. Kinderen zonder vreugde. Kinderen die geen kind meer zijn. War Child zet zich in voor een beter leven van al die honderdduizenden oorlogskinderen. We helpen ze zich te uiten, vrolijk te zijn, contact te maken met anderen. Zodat hun innerlijke

oorlog kan ophouden. En ze weer kunnen spelen, dromen, lachen, groeien. Als een normaal kind. En opgroeien tot wie ze willen zijn. Zonder geweld. In vrede. Samen zorgen voor kinderen met zelfvertrouwen, kortom. Kinderen die lekker in hun vel zitten en zin hebben in het leven. Kinderen die in de toekomst het verschil kunnen maken tussen oorlog en vrede. Omdat zij geleerd hebben wat ze waard zijn en hoe ze ruzies op een vreedzame manier kunnen oplossen. Dát is de bottom line", stelt Nina, zelf moeder van "mijn prachtige dochter Nora van vier en de ondeugende James van anderhalf."

Van mud, pub en golf tot kerstballen

Yvonne heeft (nog) geen kinderen, maar haar klik met War Child is ook te duiden. Vader Serviër, moeder Nederlandse, geboren en getogen in Duitsland. Studie? Internationale Betrekkingen en Geschiedenis. "Mede daardoor denk ik waarschijnlijk wat makkelijker over grenzen heen en besef ik dat er méér is dan 'harde munten' binnenhalen voor het bedrijf. Dat je je voldoening ook moet halen uit maatschappelijk verantwoord ondernemen.

“

Wat zou je doen
 Je schrikt jezelf rot als je ziet wat er gebeurt
 Een klein kind van acht jaar loopt met een mitrailleur
 En dat is niet correct, het hoort te spelen met speelgoed
 Of voetballen, misschien zijn ze wel heel goed
 Hoeveel moet zo een kind nog leiden
 Iedereen wil toch wel zo'n kind bevrijden!?”

”

Tijdens de eerste Hewlett Packard Enterprise MTB Ride is een bedrag van 170 euro bij elkaar gefist voor War Child. Dat vond ook superkampioene Marianne Vos een prestatie van formaat. Graag ging ze dan ook met onze mannen op de foto.

Of ik verder een sociaal mens ben? Ik geloof van wel. Ik heb bijvoorbeeld altijd vrijwilligerswerk gedaan. Van kinderen opleiden bij de scouting en koffie schenken bij senioren, tot congresvoorzitter bij een internationale studentenvereniging.”
 Voor wat wij medewerkers concreet kunnen betekenen voor War Child en welke acties er al geïnitieerd zijn, verwijst Yvonne naar de HPE-pagina op War Child-website: www.warchild.nl/hewlett-packard-enterprise. “Het staat allemaal nog in de kinderschoenen, maar in principe komt wat ons betreft iedere idee van iedere medewerker, afdeling, vrienden- of sportclub in beeld. Zo lopen er op dit moment namens HPE een Mudrace, Pubquiz, MTB Ride, Runnersclub en Golfactiviteiten. The Sky is the limit! En mochten mensen opstartkosten nodig hebben voor een activiteit, dan kunnen ze bij ons aankloppen. Voor de kerstballenactie heeft het HPE War Child-coreteam gezorgd. Voor het enthousiast doorverkopen zorgen de collega's en de profit, die gaat naar War Child”, straalt de

voorzitster van het core-team. Tenslotte: toch niet een beetje bang voor die misschien wel erg hoge lat van € 100.000 die onze directeur heeft neergelegd? Lachend: “Ja, het is een ambitieus target. Maar dat zijn we wel gewend hier toch? Bovendien zit Bart er zelf ook in met z'n tien procent opgeld. En ik ben op de Startbaan al mij onbekende collega's tegen het lijf gelopen die spontaan geld gaven met de woorden: ‘We zullen die Hoogendoorn laten bloeden.’ Want ook dat kan: gewoon geld doneren via ons.” Benieuwd hoeveel wij met z'n allen blijven binnenhalen (mobiliseer jij ook je netwerk!)? Ga voor de voortgang naar www.warchild.nl/hewlett-packard-enterprise

War Child Famous Friends

Muziek was het eerste wapen (sic) van War Child om oorlogskinderen hun ervaringen te laten verwerken. Muziek is immers universeel en brengt mensen van verschillende nationaliteiten, culturen en etnische achtergronden bij elkaar. Muziek heeft een helende werking en helpt kinderen om non-verbaal hun emoties te uiten. En al helpt War Child vandaag de dag op meerdere fronten (sic again): nog steeds zetten veel muzikanten zich belangeloos in. De lijst is lang en herbergt namen als Armin van Buuren, Jeroen Nieuwenhuizen en Jens Timmermans. Maar de bekendste en nog altijd boegbeeld is natuurlijk Marco Borsato. Al vanaf 1998 zet hij zich vrijwillig in voor War Child en doet hij er alles aan om de situatie van oorlogskinderen en het werk van War Child onder de aandacht te brengen. Via bijvoorbeeld het memorabele Wat zou je doen met Ali B. en de Friends for War Child-concerten in Ahoy, maar ook via de film Wit Licht uit 2008, waarin Borsato zijn debuut maakt als acteur. De film vertelt het verhaal van kindsoldaten, gebaseerd op verhalen van kinderen uit de programma's van War Child. “Mijn ambassadeurschap voor War Child maakt mij blij. Daarom klim ik op elk podium dat ik kan vinden om uit te leggen hoe het zit. Omdat er nog steeds heel veel oorlogskinderen in angst moeten leven. Bang zijn dat ze de morgen niet halen. Geen toekomst hebben als ze geen hulp krijgen.”